

Miquel Martí i Pol

L'ÀMBIT DE TOTS ELS ÀMBITS

Pròleg de Salvador Espriu

MIQUEL MARTÍ I POL

L'ÀMBIT DE TOTS
ELS ÀMBITS

PRÒLEG DE SALVADOR ESPRIU

Edicions 62

La primera edició de *L'àmbit de tots els àmbits*, amb el pròleg de Salvador Espriu, va aparèixer el 1981 a les Edicions del Mall.

El text que reproduïm és el que va fixar Pere Farrés per al segon volum de l'obra poètica de Miquel Martí i Pol a la col·lecció Clàssics Catalans del Segle XX, d'Edicions 62 (1991).

N'hem actualitzat l'ortografia.

Primera edició en aquesta col·lecció: febrer del 2021

© Hereus de Miquel Martí i Pol, 2010, 2020

© del pròleg: Hereus de Salvador Espriu, 1981, 2020

Disseny de la coberta: Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.

Diagonal, 662 – 08034 Barcelona

www.edicions62.cat

Fotocomposició: Moelmo

Impressió i relligat: Limpergraf

ISBN: 978-84-297-7923-3

Dipòsit legal: B. 419-2021

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

TAULA

Pròleg de Salvador Espriu	7
---------------------------	---

L'ÀMBIT DE TOTS ELS ÀMBITS

I

Ara mateix	23
<i>Pensem-la clara aquesta quietud...</i>	25
<i>Potser el secret és que no hi ha secret...</i>	26
<i>Molt lentament giravolta la sinya...</i>	27
<i>Massa sovint girem els ulls enrere...</i>	28
<i>Qui sinó tots —i cadascú pertorna—...</i>	29
<i>Ni llocs ni noms ni espai suficient...</i>	30
<i>Compartirem misteris i desigs...</i>	31
<i>En clau de temps i amb molt de patiment...</i>	32
<i>Ni cap llevant luxuriós ni cap...</i>	33
<i>Vam preservar del vent i de l'oblit...</i>	34
<i>Convertirem els silencis en or...</i>	35

II

Magma	39
Els orígens	40
La joia	41
Un sol mot	42
La casa	43

El vent del sud	44
Creixença	45
Allau	46
Carena	47
Baula	48
Pòrtic	49
Balcó al carrer	50
Més vida	51
Capvespres flonjos	52
Solstici	53
La tarda	54
Amagatall	55

III

<i>Posem en ordre...</i>	59
<i>Quasi indefensos...</i>	59
<i>Al lluny, miratges...</i>	59
<i>Tenim a penes...</i>	60
<i>L'eixut, les pedres...</i>	60
<i>Amb passes lentes...</i>	60
<i>Miralls, sorpreses...</i>	61
<i>Cap llei no imposa...</i>	61
<i>Ara, sol·lícits...</i>	61
<i>En pur silenci...</i>	62
<i>Creixen i creixen...</i>	62
<i>Terra —no somnis—...</i>	62
<i>Mots i silencis...</i>	63
<i>A cau d'orella...</i>	63
<i>En l'ona lenta...</i>	63

L'ÀMBIT DE TOTS ELS ÀMBITS

ARA MATEIX

*Ara mateix enfilo aquesta agulla
amb el fil d'un propòsit que no dic
i em poso a apedaçar. Cap dels prodigis
que anunciaven taumaturgs insignes
no s'ha complert i els anys passen de pressa.
De res a poc, i sempre amb vent de cara,
quin llarg camí d'angoixa i de silencis.
I som on som; més val saber-ho i dir-ho
i assentar els peus en terra i proclamar-nos
hereus d'un temps de dubtes i renúncies
en què els sorolls ofeguen les paraules
i amb molts miralls mig estrafem la vida.
De res no ens val l'enyor o la complanta,
ni el toc de displicant malenconia
que ens posem per jersei o per corbata
quan sortim al carrer. Tenim a penes
el que tenim i prou: l'espai d'història
concreta que ens pertoca i un minúscul
territori per viure-la. Posem-nos
dempeus altra vegada i que se senti
la veu de tots, solemnement i clara.
Cridem qui som i que tothom ho escolti.
I, en acabat, que cadascú es vesteixi
com bonament li plagui, i via fora,
que tot està per fer i tot és possible.*

Pensem-la clara aquesta quietud
que escampa tants de ressons impensats;
pensem-la clara i suggerent, que ens ompli
l'espai concret d'ara mateix, l'espai
en què no hi ha cap mena de sorpresa
i tot és vell, i trist, i necessari.

Vam girar full temps ha, i alguns s'entesten
a llegir encara la mateixa plana.

Potser el secret és que no hi ha secret
i aquest camí l'hem fet tantes vegades
que ja ningú no se'n sorprèn; potser
caldria que trenquéssim la rutina
fent algun gest desmesurat, alguna
sublimitat que capgirés la història.

Potser, també, del poc que tenim ara
no sabem fer-ne l'ús que cal; qui sap.

Molt lentament giravolta la sínia
i passen anys, o segles, fins que l'aigua
s'enfila al cim més alt i, gloriosa,
proclama la claror per tots els àmbits.
Molt lentament davallen aleshores
els catúfols per recollir més aigua.

Així s'escriu la història. Saber-ho
no pot sobtar ni decebre ningú.